

Dnevniški zapisi nekega pacienta

13. 7. 2003

Misli in dvomi mi načenjajo um. Spreminjajo me v porcelanasto punčko. Lep in sijoč navzven, prazen in hladen navznoter. V meni se širi luknja. Morda celo ena izmed tistih črnih lukenj, ki nastajajo v vesolju. Me bo posrkala vase? Je potovanje skozi njo hitro? Počasno? Kje me ta luknja izvrže? Moja notranjost je polna dvomov. Sem skeptik. V slehernem kotičku očesa vidim laži. Laži! Skrivajo se globoko v ljudeh. Skrivaj in počasi se širijo v luknjo, črno luknjo. Prav takšno, kakršna se širi po mojem telesu. Seveda pa je moja luknja malenkost drugačna. Sredi nje se nahaja bela pika. Ta pika je ideja, ideja o življenju ...

19. 7. 2003

Tanka in svilnata, prepredena nit se razpenja iz enega dela kota v drugega. Vije se tako elegantno in daje vtis mehkobe, varnosti in zavetja. Vendar je njen namen drugačen. Na tem mestu je zato, da lovi in ubija šibkejšje. Vanjo se ulovi mušica, nedolžna šestnožna žuželka, katere življenjska doba ni daljša od prižganega cigareta. Pepel pada v kristalno modri pepelnik na robustni in hladni marmornati mizici. Cigaret se manjša in manjša. Cigaret je ugasnil. Prav tako je ugasnilo življenje mušice. Pajek je s svojimi osmimi nogami prilezel na mrežo in utopljeno dušo zabil. Kasneje jo bo posrkal in iz nje izpil njeno prihodnost, upanje in željo po življenju. Manično pograbim eno izmed starih Vogue revij in zmečkam pajka. Sedaj mreže ni več. Ostal je le rjavkast madež na beli steni. Počutim se olajšanega. ,

21. 7. 2003

Ura je 02:13. Ves zadihan in prepoten stečem v kopalnico. Polijem se z ledeno mrzlo vodo in vzamem eno ali pa celo več tistih belih antidepressivov. Psihiater mi je rekel, naj jih jem kot bombončke. Pretvarjam se, da so mentolovi TikTak. Pekoč okus je tako osvežujoč. Moje misli naredi sveže in lahke. Popijem nekaj požirkov šampanjca ter vzamem še dva TikTak-a; za vsak slučaj. Odvlečem se v posteljo, se pokrijem čez glavo in nekajkrat zakričim, globoko v spanju.

Ura je 05:15. V ušesih mi odzvanja tropot. Žilice v očeh mi bo vsak čas razneslo. Kri. Vse naokoli. Brišem jo, a je ne morem izbrisati. Toaletni papir je postal popolnoma nevpojen. Prej bi vpil suh saharški pesek kot to žametno rdečo toplo tekočino. Sedaj mi oči dovolijo zaspati. Kri, ki je bila še malo prej naokoli, je sedaj v mojem telesu. Do zadnje kapljice. Krvi sploh ni bilo. Brisal sem le svoj um. Krvavi um, ki se ni mogel vpiti v še tako vpojni material. Bojim se. Bojim se samega sebe. Pravzaprav se bojim njih.

30. 7. 2003

Počitnice so bile prelestne. Razvajali so me za štirimi sivimi stenami. Z mano so delali v povojih. Ves čas so mi govorili, da sem nekaj storil. Očitali so mi stvar, ki je sploh nisem naredil. Prostori so bili hladni, sivi in preliti z melanholičnimi odtenki svetlobe. Skozi moje majhno okroglo okno je prišlo le triintrideset odtenkov sive namesto petdesetih. Pogrešam tistih dvanajst odtenkov, ki mi niso delali družbe. Globoko v meni me je siva svetloba dopolnjevala. Bila je kot obliž na mojo črno tvorbo v telesu. Morda bolj kot kup gramoza, ki se lepo prilega v luknjo v zemlji. Ne morem se odločiti. Na počitnicah so mi predvajali kup slik. Med njimi je bila slika, ki je v meni vzbudila emocije. Kakšne? Mogočne. Takšne, ki se jih ne da opisati. Bil sem lahek, a hkrati z vsemi triinpetdesetimi kilogrami na tleh. Prvič sem se počutil svobodnega v svojem telesu. Na sliki je bila majska naslovnica revije Vogue ter zmečkani ostanki pajka. Prav takšna scena kot tista, ki sem jo doživel sam. Je moje življenje naprej pripravljena igra? Sem jaz glavni igralec? Kdo je režiser? Upam, da bo kostumograf dobro opravil svoje delo; drugače se bom odpovedal tej vlogi.

3. 8. 2003

Valovanje. Vse naokoli so valovi. Premikajo se proti meni in me želijo pojesti. Bežim. Bežim pred valovi življenja. Nočem se utopiti. Diham. Tečem proti drevesom, da bi splezal nanje, vendar se pot do njih vedno bolj in bolj vleče. Valovi se mi bližajo. Pogoltnili me bodo. Zrak. Hočem dihati zrak! Mašijo in zalivajo mi usta. Čutim sol, ki prodira vame skozi vsako celično membrano. V meni poteka plazmoliza. Celice se krčijo in sušijo. Postajajo odpadni produkt življenja. Ubija me. Muči.

Škatlica TikTak-ov se počasi prazni. Mentolov okus me je popolnoma osvežil. Moja črna luknja se z vsakim bombončkom spremeni v pisano luknjo. Luknjo, v kateri so čebele in čmrlji. Rumeno črni trup in par krhkih fluorescentnih krilc. Preletavajo mojo črno luknjo in v njej nabirajo prah, prah praznine.

Ura je sedemnajst minut do polnoči. Trudim se zaspati, a mi misli uhajajo k šumom, ki jih slišim. Kličejo me nekje od daleč in me vabijo v kremplje teme. Pogrezam se. Pogrezam. Ugrezam. Začutim. Zaspim. Glasovi izginejo in v moji glavi zavlada tišina, ki je tišja od sanj. Sanjska tišina.

28. 8. 2003

Zadnje tedne se zbujam popolnoma otopel. Lastni um si me prisvaja. Črna luknja v meni se je razširila. Širi se vedno bolj in bolj. Od mene je ostala le koža. Koža, ki mojo črno luknjo zadržuje pred okoljem. Proces spreminjanja v porcelanasto punčko je končan. Življenje bo vsak čas poskrbelo, da punčka pade na tla in se razbije na molekule življenja. Črna luknja se bo razširila med ljudi, vendar bo za njih neopazna in nepotrebna tvorba v njihovih pisano

turobnih življenjih. Postajam neviden. Potujem proti vsej razsežnosti veselja. Potoval bom na vse strani univerzuma in vas videl. Videl vas bom in vas gledal. Gledal, kako hitite proti koncu. Začetku konca. Črna luknja vas bo razjedala in na koncu pojedla. Črna snov pa bo preplavila planet. Planet, na katerem so ljudje že dolgo časa nazaj pozabili, kako živeti. Življenje postaja kot žival enodnevnica. Izvali. Živi. Umre.

12. 9. 2003

Pripravljam se na odhod na počitnice. Počitnice v neskončnost. Obdan bom s pajkovimi mrežami in nedolžnimi dušami, ki se zapletajo v njih. Živel bom. Brez misli in razuma. Srce mi bo bilo kot še nikoli. Kri bo poganjalo po mojem telesu in me polnilo z energijo. Misli mi bodo uhajale skozi kožne pore. Očiščen bom. Očiščen sebe. Očiščen vas. Očiščen življenja.

TikTak bombončkov je zmanjkalo. Vzamem samo še prtljago in odidem. Na svidenje.

»Primer 1522. Dne 22. 9. 2003 ob 22:30 v prostorih psihiatrične bolnišnice Lyon je pacient številka trinajst preminil zaradi prevelikega odmerka antidepresiva Ecytara. Oralno je zaužil dvanajest predpisanih antidepresivov, kar je povzročilo odpoved delovanja srca in pljuč. Pacient je bil v psihiatrični bolnišnici na opazovanju pol leta. V tem času sem ugotovil, da se je njegovo stanje sunkovito spreminjalo. Kljub antidepresivom se je stanje iz meseca v mesec slabšalo. Njegova psihoza je bila prepoznana kot ena izmed izjemno redkih bipolarnih motenj. Na svetu so do sedaj zabeležili samo devet takšnih primerov. Njegovo psihotsko stanje bom poskušal še naprej raziskati s poročili, ki so shranjena v arhivu pod številko 0572. S tem zaključujem to obravnavo. Končano.«

prizemljeni lunatik